

то епическа пѣсьнь, колко-то по много-то си лирическа хубость и по гыздавы-ты си образы. У това творение ся въспѣва любовь-та на единъ младъ черкескыня, за-либенъ за единъ момъкъ русецъ, кой-то былъ падналь робъ у шейны еднородны. Затворенъ у дивы планины, надалечъ отъ всичко, что му было мило драго, тоя вятникъ си промицува дни-ты въ смышляваніе прѣзны сладкы врѣмена; хубавица-та дѣвойка ся мъчи да му растури тѣжъ-тѣ за дома му; нему пламва сръдце отъ огненъ любовь камъ тѣжъ милъ чюжденкѣ, и тоѣ си ѣ привива; нъ млада-та черкескыня кога усѣтила, че нему въ сръдце ся была загнѣздила друга любовница отъ рода му, помага му да убѣгне, а сама ся врга въ струи-ты на раснѣченъ-тѣ рѣкѣ.

Отъ врѣме-то, докѣ сѣдѣ Пушкинъ въ Одесса, излиза и пѣснопотворение Батчисарайскій фонтанъ; то е плодъ отъ угоды въспоминанія, что си былъ донесъль съ себе на връщаніе отъ Кърѣмъ. Това творение е основано на народны приказкы за великодушный водомѣтъ (шадраванъ), кой-то изградилъ Ханъ Керимъ Гырей за споманъ на единъ полкыня княгыня, кой-то си былъ уловилъ робыня, и кой-то прѣжця-га му папустеца любовница Грузіянка Зарема отъ любовнъ завистъ убила. Трѣбува да смислимъ, че Пушкинъ въ основа врѣме бѣше вече толкова обыкнѣтъ и прочютъ, что-то книжаръ-тъ му бронтъ 3000 рубли за тѣжъ пѣсьнь, кой-то нѣма повече отъ 600 стиха.

Отъ Пушкиново-то пѣтуваніе излѣзе и творение-то: «Братя Разбойници.» Съ него пѣснопоецъ-тъ въ-вожда четеца въ единъ хайдутскъ дружицъ, кой-то ся врътѣла покрай рѣкѣ Волгѣ, и го туря да слуша что приказва единъ разбойникъ за злодѣйства-та, что починилъ съ брата си, кому-то ся и приежива за раска-ніе-то му. У това творение има най-много русско народно, а не у друго пѣкое, освѣнь у творение-то: «О иѣ-